

Ambrós Vespader

2

JOSEP NOGUEROL
LLUIS JUNCOSA
F DEMALDE
ANTONI NADAL
PERE AGUILO
JOAN COVES
DAMIA BORRAS

CIUTAT DE MAL
MES DE MARIA
1980

potser els fums desdibuixats d'una pipa pujant ralentits cap al
sòtil no aixequin un quart pis d'aquesta ciutat de mal però cal
xuclar fort per l'emoció de l'intent; és amb aquests endarrerits
pensaments de llunes ixents, quan cal amollar una punta argenti-
na i començar a embrutar papers quadriculats, dolç plaer per la
taca del pop d'esguard de seda. Amb el cor predispost als shocks
emocionals reprenem el lent pasturar quotidià pel monstre encisa-
dor de la vila (avui el cel no es presenta tan gris, sospitam
que algun reflex de les neus d'abril l'aclareix; evidentment ai-
xò és simple suposició: no tenim el títol de metereòlegs homolo-
gat). Escoltant els granots urbans de la plaça dels coloms blancs,
devoradors de pipes i colometes plàstiques, topam al perillós gat
diurn (l'insospitat pallisses tapador dels pocs raigs de sol pri-
maveral), aguantam un primer round i enlluernats per la projecció
lluminosa d'un calb provisional emigram a altres latituds creuant
un gargall amb un home verd menjat d'insígnies. Un esportiu cara-
bassa acaba de seccionar simètricament un ca salsitxa, carrers en
vant ens perdem dins la marea humana que bada als mostradors on
s'ofereixen a bon preu les darreres inutilitats del consumisme.
Girar un cantó (sense el permís del seu cec que, es clar, ens mi-
ra malament) pot oferir-nos la suplantació del petit cafè on cre-
màvem a glops les hores buides pel nou Bank=plantabaixad'ungrata-
celsprovincià, serà una sensació més
oracions mecàniques la
bidinositats baix
nes, avui, un
zero cul
rosset
d'a

potser els fums desdibuixats d'una pipa pujant ralentits cap al sòtil no aixequin un quart pis d'aquesta ciutat de mal però cal xuclar fort per l'emoció de l'intent; és amb aquests endarrerits pensaments de llunes ixents, quan cal amollar una punta argentina i començar a embrutar papers quadriculats, dolç plaer per la taca del pop d'esguard de seda. Amb el cor predispost als shocks emocionals reprenem el lent pasturar quotidià pel monstre encisador de la vila (avui el cel no es presenta tan gris, sospitam que algun reflex de les neus d'abril l'aclareix; evidentment això és simple suposició: no tenim el títol de metereòlegs homologat). Escoltant els granots urbans de la plaça dels coloms blancs, devoradors de pipes i colometes plàstiques, topam al perillós gat diurn (l'insospitat pallisses tapador dels pocs raigs de sol primaverat), aguantam un primer round i enlluernats per la projecció lluminosa d'un calb provisional emigram a altres latituds creuant un gargall amb un home verd menjat d'insígnies. Un esportiu carabassa acaba de seccionar simètricament un ca salsitxa, carrers en avant ens perdem dins la marea humana que bada als mostradors on s'ofereixen a bon preu les darreres inutilitats del consumisme. Girar un cantó (sense el permís del seu cec que, es clar, ens mira malament) pot oferir-nos la suplantació del petit cafè on cremàvem a glops les hores buides pel nou Bank=plantabaixad'ungratacelsprovincià, serà una sensació més i ens alimenta. Obtenint amb oracions mecàniques la benedicció de bubotes negres absents de libidinositats baixam els esglaons de dos en dos a les hores nocturnes, avui, un nou dia a la dècada de les ulleres verticals i el zero cul d'ampolla, la plaça dels norais està ocupada pels joves rossets ianquis i l'atmosfera parla el seu anglès bord, els virus d'aquesta astracanada del món lliure pasturen a lloure. Ens cal canviar l'ambientació travessant paisatges carregats pels colorits estantissos dels moribunds cadàvers d'aquella "belle époque" arribam a l'exponent de la decadència vorejat de discothèques elèctriques d'una de les quals se sent quelcom així: "Whenichvonculture-sprechenhörenemighdiepistoleraus". Manats per cèsars de culs foradats i paraules pudents deambulen expedicionaris merda clara mirant inquisidors per tot arreu. El tràfic rodat nocturnament renouer acaba d'esclafar un lloro fugitiu i les seves maques plomes s'aixequen estàtiques amb la v de victòria des del quitrà més negre que els collons d'un mul fumat, aprofitam el momentani colorit d'aquest pútrid ambient per a desenrotllar la catifa de butxaca i tractar de colcar al seu damunt per picarnos de poetes i

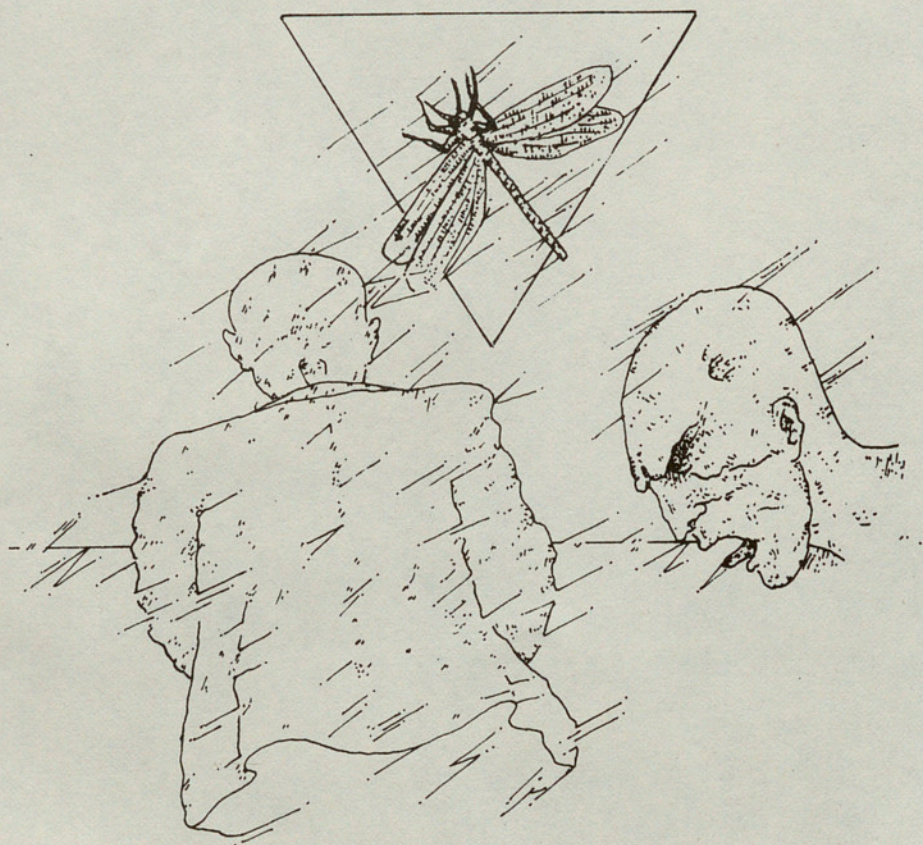
ASSAJANT EL BUIT

Escolt la ràdio en silenci. Sona música cadenciosa i el meu cos, desfermat del coneixement, vibra enlairat. La llum del menjador és feble; se fondrà prest. Ja està: tot s'ha enfosquit. La mà tremolosa línia el paper a les palpentos. Voldria anar amb els sons i consumir-me sense flama, ara, quan la música acaba. Però no és possible: m'he perdut dins el temps i sols em resta esperar el principi d'un nou disc. ¿Me l'hauràs dedicat?

A.N.

Hem arribat a l'aturada.
Calladament s'aixequen alguns abrics dispersos.
El conductor es gira i ens crida l'atenció:
Fi de trajecte.
Però no davallam.
Esperam que sigui ell qui, com de costum,
dipositi en terra les nostres despulles
per als femeters.

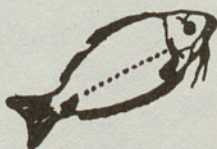
A.N.

PREVENCIÓ

L'infant està assegut
davant un plat de sopa.
Menja -li diuen-
perquè si no, t'emmalaltiràs!
Ara l'infant engoleix aviat
conscient del perill
que corre la seva vida.

A.N.

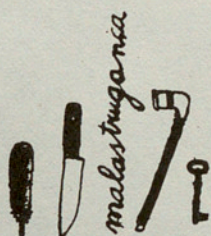

L'OCELL DE PLÀSTIC

Ritmes incoherents ballen les gavines
quan s'agenolla l'apòstol del futur
i prega, a la dea de la fruita,
per les noces etèries del capvespre.

Observen les marítimes onades dels crespells
i l'atzucac de fàstics imperfectes,
sublims, lentíssims, infantils i càustics
on es posa la nosa del teu temps
oh antic, envellit ocell de plàstic!

D.B.

anyell

a

b

c

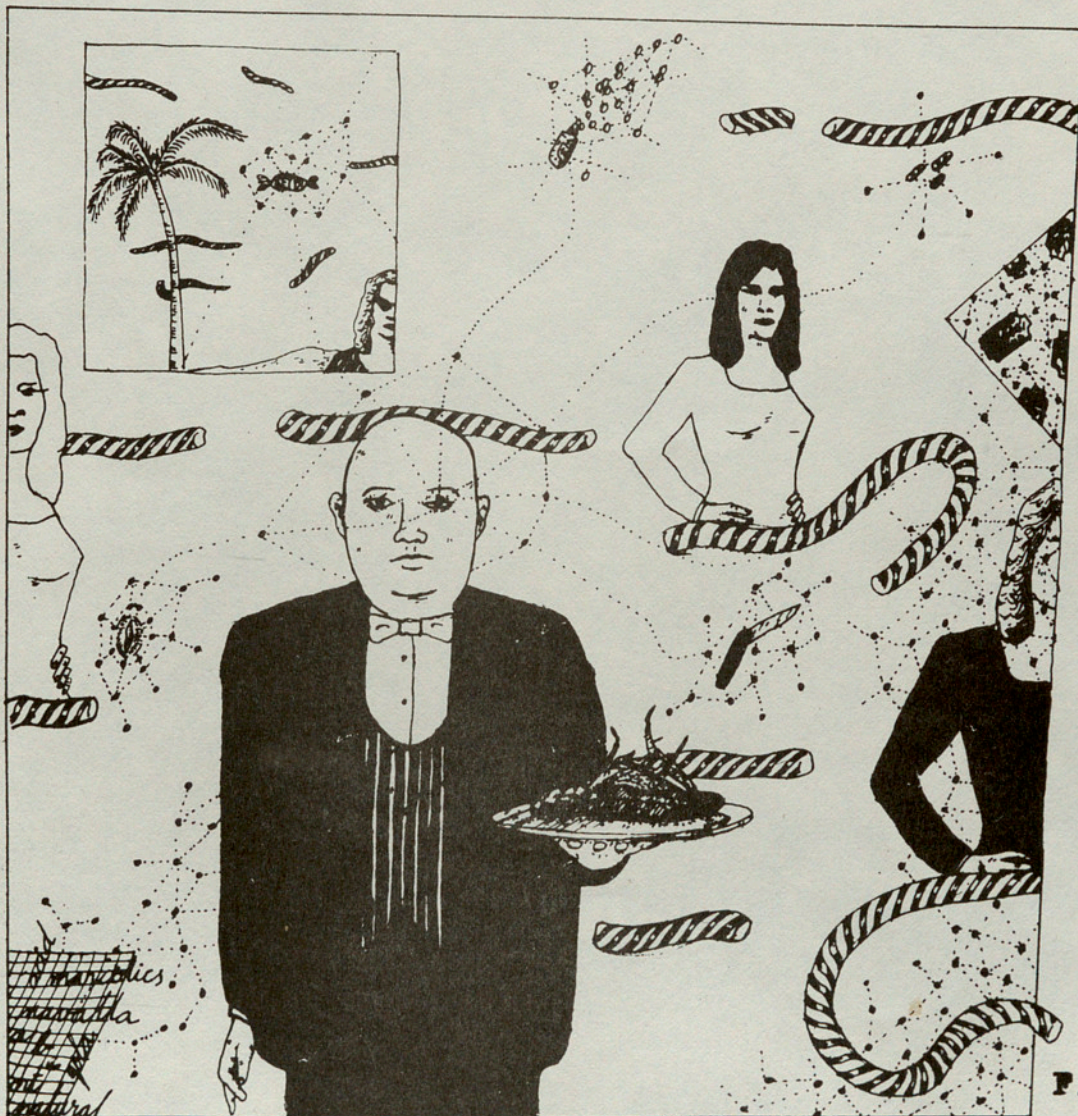

L'arena reptilitza les parpelles.

L'arena és la despulla miraculosa i intacta que sos té la copa en l'aire. Més enllà, ell mateix, alterna dues superfícies irreals en els prismàtics: Un gràfic de ratjoles se superposa a dones-celofana a les que veu agitar cadenes de na ta i pipelles elèctriques a ses sines.

El trespol s'ompl de peus darrera les finestres; una dona enllà desplaça cossos que la mirada no toca. La seva ombra estoja a les dunes les relíquies i l'amor escatós de la vetllada. Llavors els convidats fugen entre les palmeres.

El passamans conserva les ditades. El criat ha vigi lat l'augment de la seva massa taciturna i trasmudada per la nit. (Nua i tatuada a la vora d'un Niàgara de cometes somorts.) Més lluny, ell mateix, mutila el diseg en un mar que es perd en interminables línies de dentrífic: Infla el seu plastró, el pensament com un cactus brosta al calze, el xampany es fa estelles.

DAME AUX LÈVRES DE VERMOUTH

Lo único que me interesa en Esta vida
es chupar los chorritos de leche que
salen de la punta de tus tetas y sen-
tirme gemir en silencio como una gata
en el interior de las fotos llenas de
sábanas manchadas y objeto triste de
la infancia.

A Ciela.

Les llunes de l'armari recomposen el vestigi enigmàtic i antic de la bellesa.

Dama de boca carmesina, fotografies d'un món oval i fantàstic llen-
cen a les salamandries de l'amor el tedi de les hores circulars en-
tre parets habitades de retrats de morts i miralls.

El segle vint et sorprèn asseguda a la vora del llit baixant-te les
mitges de lligues; llunyana i enfosquida, t'esfoneses entre els
llençols marins (el cabell negre i flàccid caient sobre les espat-
lles, les mans encreuades sobre les sines, la roba interior rosa so-
bre l'estora de tigre). Tal vegada estàs movent els llavis, respi-
res el temps d'un milicià que lluita a una guerra de passions clan-
destines. O algú de tu guaita per la finestra, les temples il·lumi-
nades pel llum elèctric del carrer, la fira emboscada. I s'esvaeix
en la boira taronjosa i gents negres als llindars.

Un nen sorgit de la fosca s'ha vinclat sobre la teva cara: ha dipo-
sitat els seus llavis a la teva boca entreoberta. Et contempla, dret,
amb les sinaues caient de la pell d'ànima felina, sortir sonàmbula
pel balcó, i constata el teu cos convuls i magnètic que neda baix el
sudari. S'esllavisa un nen apòcrif i obscè a l'interior del llit, en-
tre el teu cabell entaranyinat i la carn impregnada d'un perfum acre
i desconegut. Et sorprèn nua, morosa, l'alè càlid omplint-li el ros-
tre de bimbolles i remotes imatges. S'arrauleix en el ventre de flo-
resta, els teus braços oprimint-lo submís a la cintura. Tendresa i
impossible desig van omplint l'habitació d'animals mitològics i co-
breixen de mans tallades de munyeca el teu cos, ditets "qui se glis-
sent" per la teva engonal acaronen el teu coll amb llengüetes d'ocell,
xuclen els teus mugrons de caramel de maduixa. I una ombra blanca del
passat s'endormisca amb la teva remor somnolenta: penetra la meva ai-
xella, senyora de boca carmesina, milicià a l'atzar, entre sagrat sà-
tir i guareix-te a la meva carn de triples sexes, de cicatrius de ba-
talles ignorades pel somni.

F.dM.

DARRERA MANICURA AL CONSULTORI D'IMPROVISADES BELLESES

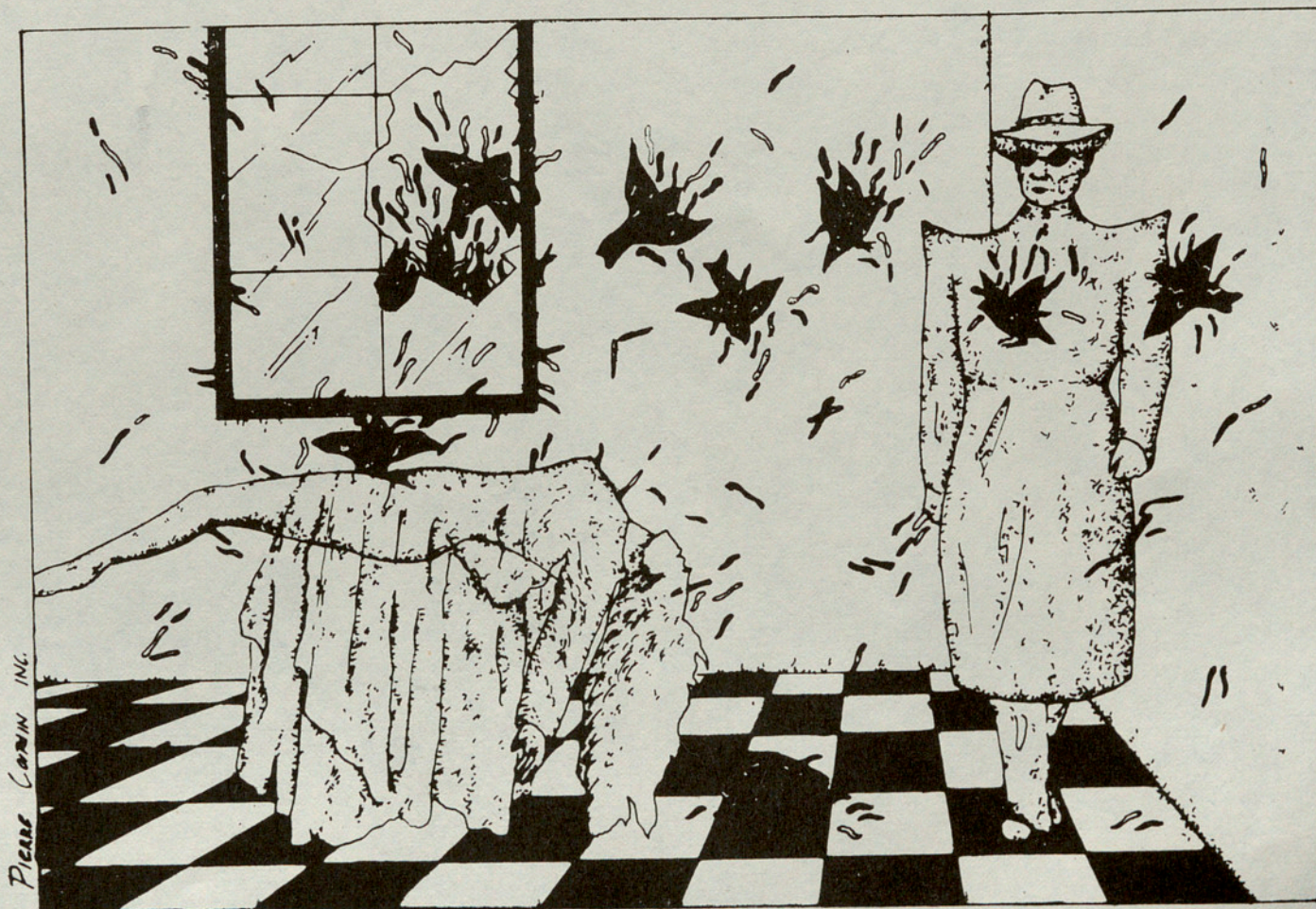
Homenatge criminal a la Srta. Helena Francis.

La mà aràcnida rellisca entre cortinatges
paràsita de sagrats cossos:
teclats de larves agiten combinacions,
la pell transparent de dames ocultes:
plana damunt polissons-serpents
diposita ocells de púrpura
al decorat venecià del pubis:

l'escala de caragol
ha cobert d'ungles el seu coll:

el batí s'ha arruat lleugerament
i el seu cos no és més que un niu de vibres.

F.dM., 27 gener 1980.

MONTDRAGÓ

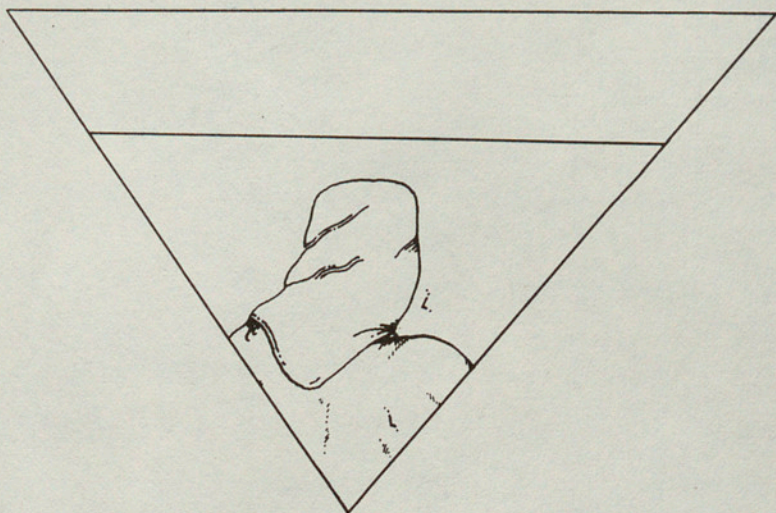
Mareta de montdragó, amada mia,
ets verda tot lo dia i de nit cantes,
amoll vers els teus pits ma cabellera
de romanins i altívols pins salvatges.

Mareta de montdragó tu m'acarones
quan aixec el tors nuu
i el cos tan aspre
d'emblanquinada sorra lluminosa
amarada de grins, de cards
i de perduts coratges.

Mareta de montdragó, ai com t'enyoro!
ja abans de perdre't
i que em tallin
una a una les venes
i me clavin
mil agulles de ferro
a les ales.

Jo te promet que enterraré ben fondo,
a mil anys-llum dels indrets retrobables
les cent alquímiques secretes plaguetes
que dins l'estany tenim, tu i jo, guardades.

J.C.

CALÓ DE SES GÚIES

Fressa d'argent,
fresca fullaca
al fosc penyal.
Quin bru ciclop
orb enderroca
murades sacres?
Senyal de falç.
L'aire no crema
al fos cendró:
Arbre d'escata.
I em dius t'estim,
clara em penetres,
llampec de glaç,
lluentsor prima,
ferenta daga.

J.C.

ESTRET DES TEMPS

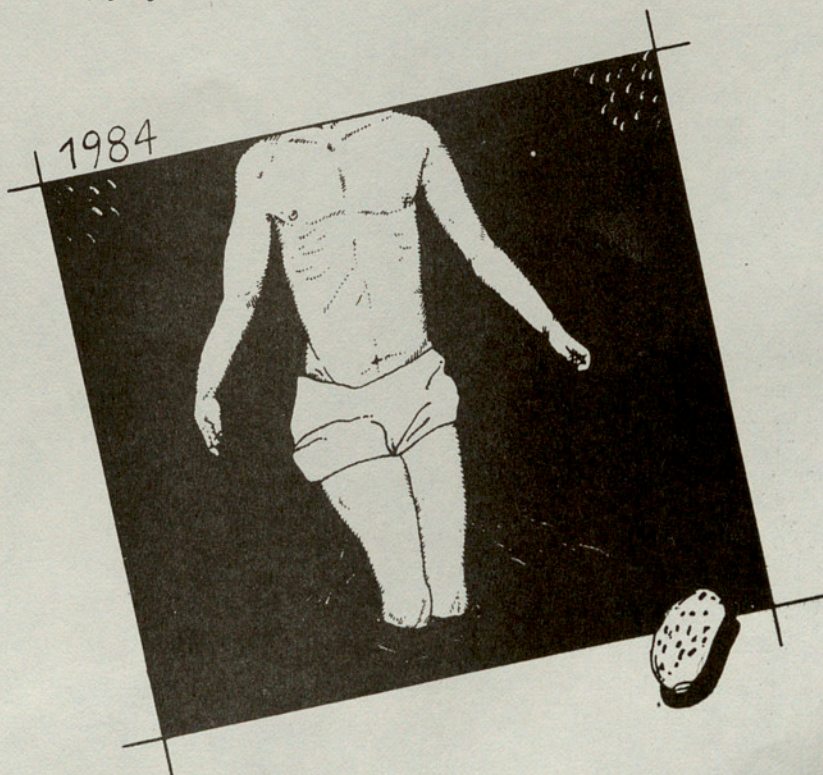
No podré mai, amor, tota abraçar-te,
dar-te redós dins els braços buidats,
la pedra absent de mes entranyes netes
cobra color a l'entrelluu de sang.

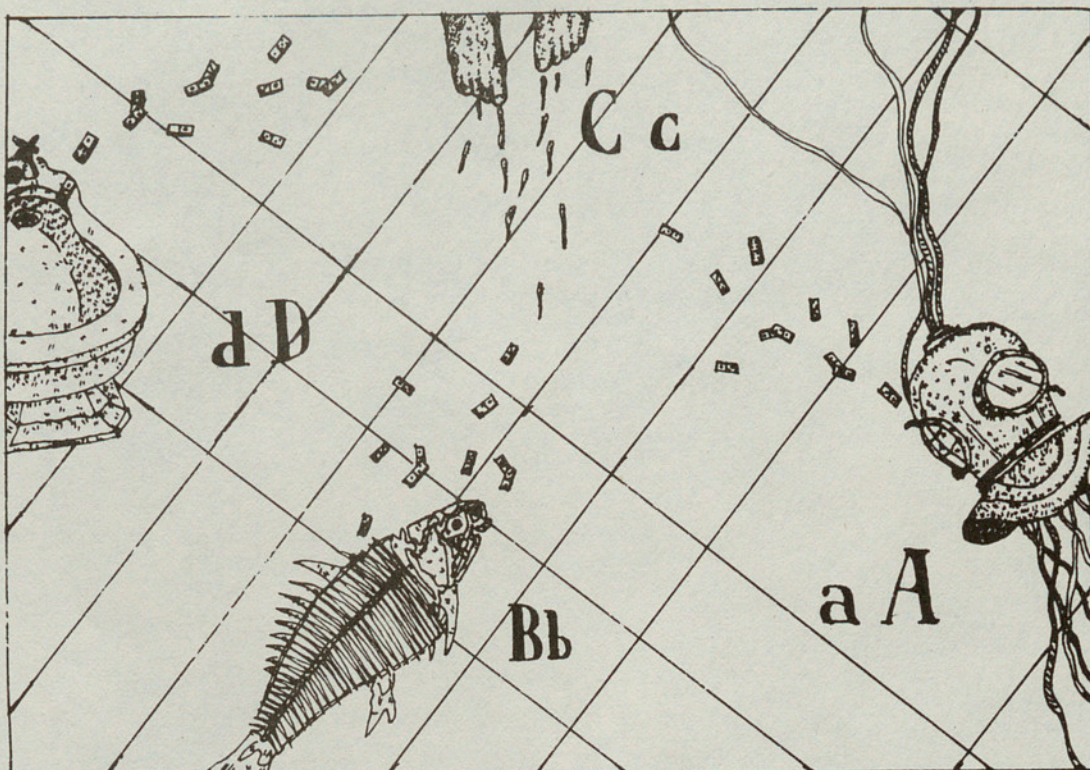
La dalla, el temps, totes les negres coses
foses s'han dins l'aire de la nit:
l'alba, claror, alta glòria del dia,
l'etern llamp blanc ja t'acarona el pit.

Penjo la barca al bec de les gavines
cal soterrar tots els ídols de fang,
curull de flors, presagis i dreces,
m'enterro tot dins l'oblit del coval.

T'abraçaré, amor, anc que la terra
rastroll de rems faci brostrar pertot;
no em confondrà, no sóc qui l'erra
fent grisejar l'ardent gallet de foc.

J.C.

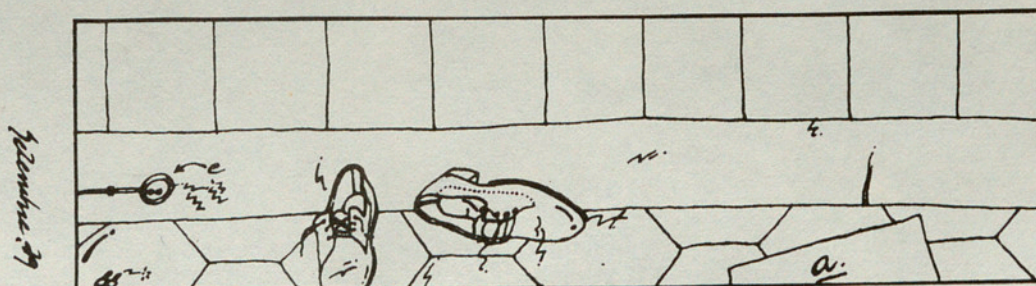

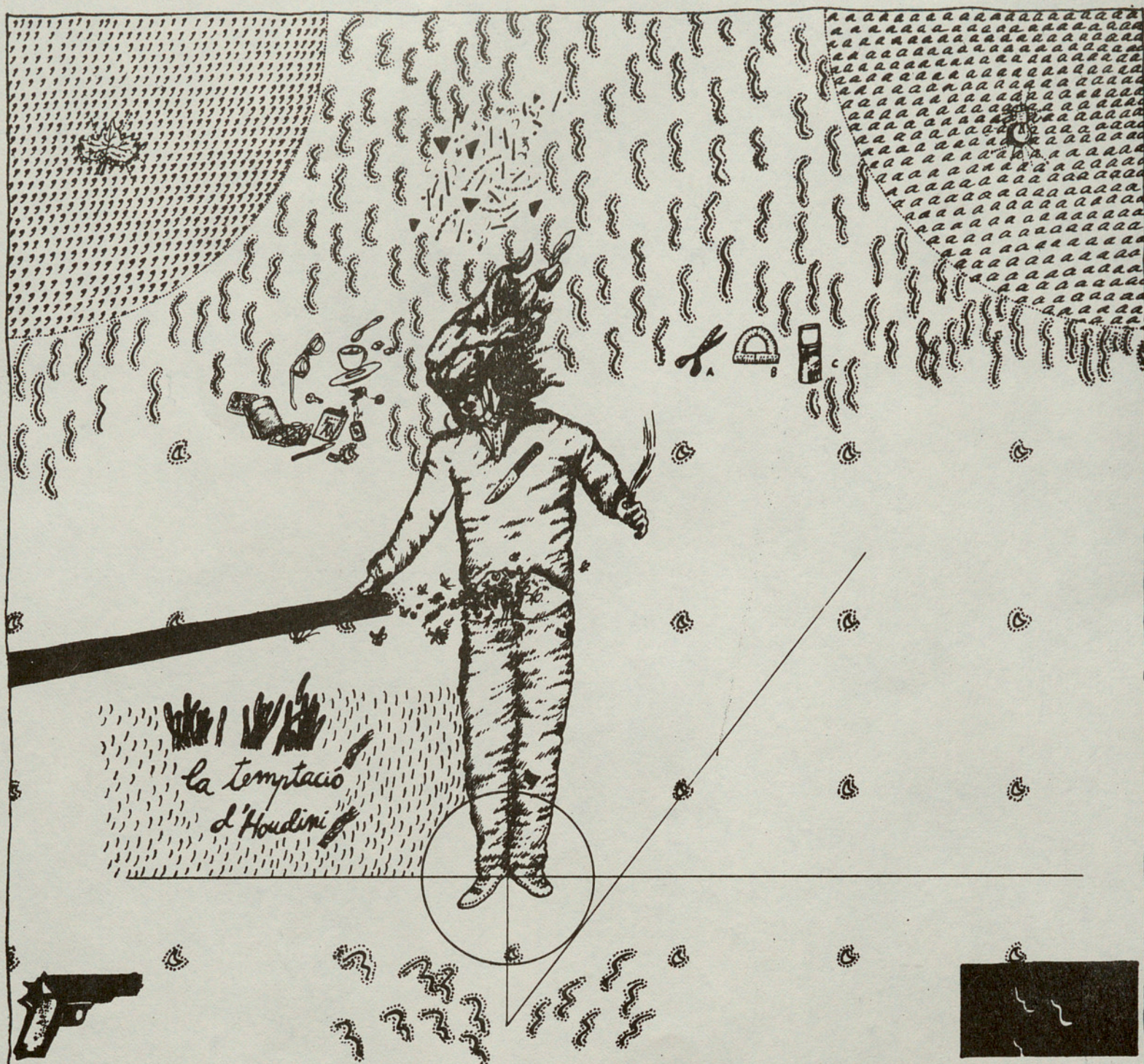

EOLUS PENSIONISTA

Eolus, l'enginyós, badava solituds
 presoner al seu turonet vidriós
 lluny la sabonera crida tempestes
 per alliberar a un déu vençut,
 indiferent un gall d'ales blanques
 pastura cuquets pel comellar.

J.N., octubre 79.

Rera els teus ulls lisèrgics
 les Zoryes, filles de l'albada,
 potser no desitgin descórrer
 els panys del cel al Pare Sol
 serà el teu darrer clapoteig
 abans que et fonguis amb l'Infinit
 (guspires esbatanaran una clivella
 i un fremit et corferirà)
 llavors Mare Lluna suaument silenciosa
 esquinçarà l'etern bromall.

NOIA D'ESTELS BRUNS

El teu esguard d'ulls sobirans
em neteja al cor les immundícies
d'infinít colcador a les nits
i els vells romanços es transparenten
quan un teu bri de polsim
em bamboleja al mig del Passeig
on trontollen esmaperduts fanals.

Trepitjant l'empedrat negrenc
vora una tèrbola imatge d'ahirs,
les onades lleugerament esveltes
em ressonen al tacte d'unes teves pupil·les,
capgirades del meu cervelló ultramarí
entre els fums pudents dels fums
a una ciutat tacada d'altres latituds;
i als carrerons immensament nuus
ratolins de coa curta pasturen menjues.

J.N., febrer 80.

Entre Paros i Naxos aigües blaves,
 regust de vi a les escumes rosades,
 prominiscències rocoses amb puntes de monestir
 i la coberta humida, paradís de les morques,
 on els meus cabells bruts, joguines del vent,
 em copegen el rostre de viatger illenc,
 ara un vell d'esquena, pardal enlaire,
 orina a popa per dins un salvavides...
 Potser me n'adon de l'absència dels pelicans
 a la baixa temporada també deuen hivernar.

J.N., març 80.

a Lou Reed

Damunt la taula i dins els tassons esclaten les bimbolles de l'aigua mineral. A la gelera n'hi ha una botella buida: és el seu contingut el que s'esbrava. Fa un moment arribava a aquest desagradable segon pis el brogit del carrer, però ara hi ha el silenci molest dels interiors, i, enmig, una explosió. Si aconseguíu assolir la finestra i superar el temor del veïnatge, els vostres ulls dominaran un espectacle cruel: el camió de la llet ha vessat el seu líquid a l'asfalt, vora un redol de gent que ho esperava, premeditadament però amb neta innocència.

Ll.J.

DON'T GO HOME WITH YOUR HARD-ON 5' 34"
 "No te'n vagis a casa quan la portis dura"
 (Leonard Cohen)

Hem descobert fa temps l'encís dels aparells elèctrics: ho hem expressat així moltes vegades i, segurament, en el pensament de tots aquells que ens coneixen bé, són presents a hores d'ara els nostres elogis en aquest respecte, tan allunyats del fàcil afalac com recolzats en el més exigent rigor científic. Doncs bé, és hora d'afirmar que, d'entre tota la densa i multiforme família d'artefactes que són nodrits en abstracta complicitat per vats, volts i, fins i tot, amperis, són els assecadors de cabell els nostres preferits: ultrapassam els límits habituals de la felicitat quan el seu alè tendre i regulable acarona les nostres cabelleres (la nostra imatge fòssil al mirall entelat es divinitza), com quan sentim cedir davall les nostres dents la tibant superfície de la fruita, o escoltam dolçament el renou sec que sincronitza la caiguda d'un nin, de morros, amb perill per la seva completa dentadura.

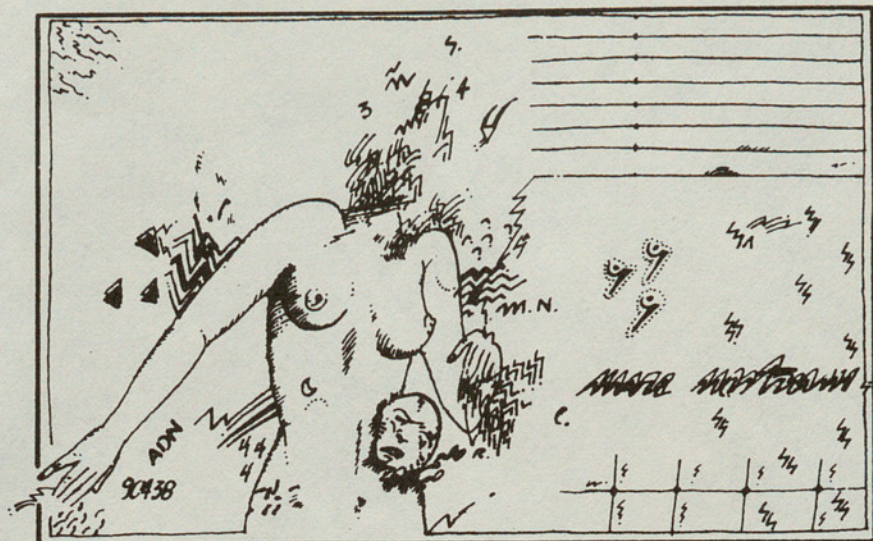
Tot aquest maleït esforç dels ossos per arribar a una difuminada al tura que superi la doble ombra paterna: tan sols les retxes grogues que la persiana calcomaníaca imprimia damunt les parets i les catifes, damunt la ràdio blanca com la veu del doctor, a mitja tarda, a la consulta buida amb lluentors d'estetoscopi i benes a les sines: conservant com a millors les borroses, aquelles que el bon fotògraf rebutja perquè han perdut l'asèpsia i altres qualitats secundàries que els costums familiars -la castedat, la dissecció- encara respecten com a fonament nítid contra brusques aparicions de negres mans traspasant la paret del menjador de cara al bufet fred: mirar sempre fora de l'objectiu, s'enfadarà el fotògraf alçant vanes protestes que encoratgen els seus poders intermediaris, mor un gall a la cuina, les nostres cares tèbies -un hidroavió amarava uns anys enrera- sota el babobab.

DECLARACIÓ DE FINALS

Caurà tanmateix la cascada de cops, el so escandalós de mi lions de pífans anunciadors d'un final ridículament messiànic. Realitzem un equilibri; no pot ésser, és molt cruel el mirall d'argentada i exacta proporció. Tractem de dominar l'impuls: així gaudirem d'una inusitada entrecella de savis. Deixem penjar un pensament, sinuosa cursa, llenegós manantial d'un terror, la desil.lusió pesa massa sobre aquestes espatles cada jorn més blanques. La punta del cigar ignorant la fantasia flàccida i olorosa del concert de sexes. Està clar: la vida és un subveritarisme de la realitat. Els músics han entrat (tothom replega llurs convulsions de butxaca) i en lleganyosa parsimònia, en la senil lentitud de corbatí blanc inicien el concert per a sords. Jo, regirat, semblo un endarrerit cavernícola. Mirant-me a l'espill tornant el miratge que fóra.

P.A.

No tienes más recuerdo que tu vida.

Pablo Neruda

La nina pàl.lida antitemporalment
 vestal de les dolces escopinades del migdia,
 mira, en un estúpid mirar, des del balcó
 vers les cantonades extremes
 i té sobre la taula un tassó amb aigua de bimbolles
 i la seva mà sosté fastigosament un ventall,
 mentre dels talons li sorgeixen fotografies.
 La pobra nina, dispersa la memòria
 i el front plastificat i el record a l'entrecuix,
 d'un sacrifici, un pétal vermellenc a la regata
 i la pelussa del clotell escarrufada.
 Onírica y masturbatòria circumstància la sosté
 a la filassa de la teranyina, allà on la calor
 als genolls és més intensa.

P.A.

Tu i jo som res. Els caires gratellosos
dels bancs d'aquesta plaça faran
més immutable el silenci de les boques
longitudinals. Els objectes, sembla que
amb ingenuïtat escandalosa, s'esforcen
per aguantar un furtiu equilibri d'ombres.
Ni els infants, passejant amb el gelat
de xocolata, no són res. És ara quan cal,
arribat el darrer minut del dia, de-
manar-se: és ver que les margarides
desconeixen totalment la importància
del jaqué? És millor oblidar la trans-
cendència dels dubtes i acabar aquest
darrer segon d'un dia, superat dins
la inutilitat pudenta del temps:
arrapat a qualsevol arbre fòsil
o banyar-se els peus dins un accidental
bassiot de subterfugis.

P.A.

DL PM.383-1979